Ngày xửa ngày xưa,

Có một ngọn nến đem lòng yêu một tách sứ.

Tách sứ rất đẹp và có những hoa văn tinh xảo trên đấy.

Chẳng may, tách sứ đã vỡ ra thành từng mảnh

Một cô bé đã khóc khi đem gom từng mảnh vụn của tách sứ ấy chôn dưới đất.

Cô bé nói với mẹ mình rằng:

“Mẹ ơi, chiếc tách đã qua đời rồi. Vậy là chiếc tách và ngọn nến sẽ xa nhau mãi mãi sao?”

Người mẹ xoa đầu cô bé, mỉm cười đáp:

‘’Cái con bé ngốc này, đồ vật không có tri giác đâu”

Vậy là ngày ngày, cô bé ấy vẽ chiếc tách và ngọn nến. Một ngày nọ, cô bé nhìn nhìn chằm chằm vào ngọn nến và nói rằng:

“Nến à, đừng buồn nhé. Đêm qua, tao đã mơ về Tách. Tách nói với tao rằng Tách vô cùng trân trọng tình yêu của mày”

Ngọn nến nghe xong liền cảm động.

Và ngọn nến ấy ngày nào cũng thắp lên một ngọn lửa tí hon. Cho đến khi nến chảy thành sáp.

Khi ấy, cô bé đem sáp nến chôn dưới đất.

Cô bé lớn lên, trở thành người họa sĩ nổi tiếng. Những bức tranh đều được quần chúng thưởng thức, tán dương, chậm rãi chạm tới trái tim của giới quý tộc quyền thế.

Ngoại trừ bức “Chiếc tách và ngọn nến”, một bức tranh tĩnh vật trông rất đỗi bình thường.

Một hôm, nhà chiêm tinh nọ gõ cửa nhà người hoạ sĩ. Nhà chiêm tinh nói với giọng thều thào:

“Cho tôi ở nhờ một đêm được không?”

Nghe giọng điệu yếu ớt của nhà chiêm tinh, cô gái lắc đầu nguầy nguậy, tỏ ra không đồng ý. Tuy nhiên, cô đã đem ra một giỏ bánh mì, hoa quả và sữa. Cô nói rằng:

“Từ nhỏ, tôi đã được căn dặn rằng không cho kẻ lạ mặt bước chân vào nhà. Xin lỗi vì không thể đáp ứng của em. Nhìn em có vẻ đói, tôi sẽ cho em một ít đồ ăn”

Nhà chiêm tinh đáp:

“Tôi không hại ai đâu. Tôi đã bị trục xuất khỏi quê hương, và tôi không còn nơi nào để về”

Người hoạ sĩ động lòng trước bộ dạng đáng thương của nhà chiêm tinh. Cô nói tiếp:

“Nhìn em không giống người ở đây. Nhưng sau một hồi suy nghĩ, tôi sẽ quyết định cho em ở lại.. Em cũng chỉ là một đứa trẻ”

Nhà chiêm tinh bé nhỏ sống trong sự yêu thương của người hoạ sĩ giữa đất khách quê người.

Cô rất thích ngắm nghía những bức tranh được đặt gọn gàng trong góc phòng.

Một lần, nhà chiêm tinh nhận xét về bức tranh “Chiếc tách và ngọn nến”:

“ Một ngọn nến nho nhỏ được đặt lọt thỏm trong lòng tách sứ, trông như đang được bao bọc. Ngọn lửa le lói trong đêm tối như tình yêu âm thầm và lặng lẽ được trao đi. Những vệt sáng đổ bóng trên tách càng làm chiếc tách với nhiều hoa văn tinh xảo trở nên sống động. Giống như gương mặt của ai đó trước ánh lửa hồng, cảm nhận được sự ấm áp từ tình yêu”

Nhà chiêm tinh nói một cách trầm trò:

“Một bức tranh lắng đọng lại nhiều suy nghĩ về một chuyện tình buồn man mác”

Người hoạ sĩ ngạc nhiên trước những lời nói vu vơ này.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Nhà chiêm tinh không chỉ có nơi ăn chốn ở, cơm ăn áo mặc, mà còn được đi học như bao đứa trẻ khác trong thành. Nhưng cô không cảm thấy hạnh phúc khi sống trong lời gièm pha, sống với danh xưng “Đứa trẻ dị giáo”.

Mỗi ngày trôi qua, nhà chiêm tinh bầu bạn với đèn sách.

Cho tới khi nhà chiêm tinh nghe thấy tiếng đàn từ một đứa trẻ trong bìa rừng.

“Tiếng đàn du dương này phát ra từ đâu nhỉ?”

Men theo thanh âm trong trẻo, nhà chiêm tinh đi tới chỗ một đứa trẻ ngồi vắt vẻo trên cành cây, tay cầm cây đàn Lia. Cây đàn trắng muốt, tựa như một con thiên nga trắng biết hát.

Đứa trẻ mỉm cười, bình thản đánh đàn, ném ánh mắt lấp lánh về phía nhà chiêm tinh.

Tiếng đàn dịu dàng đánh vào tâm hồn bay bổng của một người thiếu nữ. Bàn tay uyển chuyển của đứa trẻ gảy từng sợi dây mong manh. Khúc bi ca vang lên, gợi lại nỗi buồn nhẹ tựa lông hồng.

Tới khi khi làn nhạc sầu muộn khép lại trong cơn gió man mát, cậu bé nhảy phốc từ trên cành cây đáp xuống rặng cỏ. Cậu nói với giọng sảng khoái:

“Cô có vẻ rất chăm chú khi nghe tiếng đàn của tôi. Dù tôi không biết cảm xúc đằng sau lớp áo choàng đó”

Từ hôm đó, nhà chiêm tinh có thêm một người bạn. Họ hay đi cùng nhau và trò chuyện dưới những tán cây ven rừng, cho tới khi trời tối mịt.

“Ở cạnh cậu thoải mái thật đấy” – Cậu bé cười khanh khách – “Cậu cứ như…một cơn gió vô hình, dù không phải ánh nắng chói chang”

Lulali, lulalu

Những khúc hát đi theo chân bọn họ, luồn lách qua những ngọn cỏ xanh mướt.

Cùng nhau hái hoa, bắt bướm, nhảy múa, hát ca.

Đó là những niềm vui thầm lặng của hai đứa trẻ dưới sự quan sát của thiên nhiên. Có lẽ cây cỏ cũng muốn chia vui cùng chúng.

“Tớ sợ những niềm vui này không kéo dài mãi”- Cậu bé nói với giọng đượm buồn vào đêm trăng tròn.

“Chúng ta đã từng mất nhau. Sẽ không đánh mất cậu thêm một lần nào nữa”

Lời khẳng định của nhà chiêm tinh vào đêm trăng tròn khiến cây cỏ xung quanh xao động, mặt nước êm đềm cũng gợn từng đợt sóng.

Có lẽ, cuộc đời hai đứa trẻ chính là góc nhìn của người hoạ sĩ.

Đó là những tia màu bay ra từ tranh vẽ, rồi hoà vào nhau và hoà cùng đời thực.

Vào một ngày đẹp trời, những đám mây rong ruổi như những chú kì lân bé con.

Cậu bé nắm tay thiếu nữ ẩn sau lớp áo choàng, đi về phía Tây của ngọn đồi nổi gió.

“Tớ không cô đơn. Vì thế giới có đàn Lia. Và cậu”

Dứt lời, cả hai thấy mình đang lạc giữa đồi hoa bạt ngàn.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Cả hai lớn lên cùng nhau.

Nhưng không lâu sau, nhà chiêm tinh bàng hoàng nhìn cậu bé, giờ là chàng trai tuổi đôi mươi, chết dưới mũi tên thợ săn.

“Là một nhà chiêm tinh nhưng em không thể lường trước điều này”

Nước mắt nhà chiêm tinh rơi xuống thi hài đẫm máu trong tay mình.

Tên thợ săn thấy vậy vội vàng vứt cung bỏ chạy thục mạng.

Tin dữ đồn xa.

Có người đồn rằng, chính nhà chiêm tinh là sát thủ đã nhẫn tâm ra tay hãm hại chàng trai cầm đàn Lia.

Cuối cùng, giữa những lời miệt thị của quần chúng, nhà chiêm tinh bị rơi vào cảnh tù đày.

Mặc dù song sắt giam giữ thân thể, nhưng cây đàn Lia đẫm máu lại giải phóng tâm hồn.

Giây phút tiếng đàn nỉ non vang lên, nước mắt cô chực trào ra như dòng thác thanh tuyền.

Cây đàn Lia đẫm máu không còn là một con thiên nga trắng muốt. Giờ đây, cây đàn ấy trông giống như trái tim đang rỉ máu của cô gái tuổi đôi mươi.

Trước ngày hành hình, vị chiêm tinh gảy lên khúc nhạc ai oán, sầu đau, như gửi gắm cho trần thế nỗi oan khuất không ai thấu.

“ khi anh ra đi như tách đã vỡ thành vụn

em sẽ cháy tới khi em tan thành sáp”

Tới khi bị trói trên giàn thiêu, đôi bàn tay búp măng vẫn không ngừng gảy lên khúc nhạc kết thúc số phận.

“anh sẽ không còn cô đơn nữa

vì em cùng cây đàn lia

sẽ sang thế giới bên kia”

Gác lại thân phận nhà chiêm tinh vô danh, cô nàng nhìn ánh lửa từ từ bốc lên từ bên dưới. Ánh mắt cô lấp lánh, y hệt ánh mắt của chàng trai nọ đã trao cô vào lần đầu tiên gặp nhau.

Những lời khinh bỉ của dân chúng xung quanh không còn lọt vào tai cô, bé dần bé dần và mất hút.

Ánh lửa to lớn nuốt chửng cô và cây đàn Lia trên tay cô.

Nhà chiêm tinh vẫn giữ gương mặt bình thản tới cuối cuộc đời.

(dịch từ Chat gpt)

Once upon a time,

there lived a candle who fell in love with a porcelain cup.

The cup was exquisitely beautiful, its surface adorned with delicate patterns.

One day, the cup broke into countless pieces.

A little girl wept as she gathered the shattered fragments and buried them in the earth.

She asked her mother,

“Mommy, the cup has died. Does that mean the cup and the candle will be separated forever?”

Her mother stroked her head and smiled gently:

“Oh, you silly child—things don’t have souls.”

So every day, the little girl continued to draw the candle and the shattered cup.

One day, she gazed slowly at the candle and said,

“Dear candle, do not be sad. Last night, I dreamed of the Cup.

Cup told me that it deeply cherishes your love.”

Hearing this, the candle was moved.

From that day on, it burned a tiny flame each dawn—

until at last it melted entirely into wax.

Then the girl buried the wax beneath the soil.

She grew up to become a famous painter.

Her paintings were admired by the townsfolk, praised, and gradually captured the hearts of the nobles.

All except one: her still-life titled “The Porcelain Cup and the Candle”, which appeared strangely ordinary.

One day, an astrologer knocked at her door. In a quivering, low voice, they asked,

“May I stay here for just one night?”

The painter girl hesitated, shaking her head, reluctant to agree.

Yet she brought a basket of bread, fruit, and milk, saying,

“I was taught never to invite strangers inside.

I’m sorry, but I can’t let you stay.

You look hungry—please, take some food.”

The astrologer replied,

“I mean no harm. I’ve been exiled from my homeland. I have nowhere left to go.”

The painter was moved by the astrologer’s pitiful state and after a moment’s thought said,

“You do not look like one of us. But… perhaps I can let you stay.

After all, you are just a child.”

And so the young astrologer lived under the painter’s care, in a foreign land.

They spent days studying under flickering lamplight,

though the astrologer never felt at home, labeled as “the heretic child.”

Each day, they silently wandered around her neatly framed paintings.

One day, the astrologer paused before “The Porcelain Cup and the Candle”, and spoke softly:

“A little candle nestled inside a porcelain cup, as if embraced.
Its flame flickers in the dark like silent, unspoken love.
The shadows cast upon the cup bring out its delicate artistry—
like a face warmed by a gentle ember, feeling love’s tender glow.”

The astrologer said quietly,

“A painting that lingers in the heart, one can’t help but reflect on a sad, quiet love.”

The painter was astonished, taken aback by these dreamy musings.

Time slipped by.

The astrologer had enough food, shelter, and clothing, and attended school like any other child.

But they were never content—haunted by scorn, living under the slur of “the heretic.”

Every night they sought solace in books and starlight.

Until one evening, the astrologer heard faint music drifting from the forest:

“Whence comes that gentle melody?”

Following the clear, fragile tune, they came upon a child sitting perched atop a branch, playing a white godly Lia lyre—a swan among instruments.

The child smiled softly, plucking the delicate strings and casting a glimmering glance at the astrologer.

The music rose into the night, touching the soul of the young astronomer —a melody full of longing, gentle as feather’s fall.

When the lamenting tune ended in a cool breeze, the child hopped off the branch onto the lush grass and said brightly,

“You seem awfully intent on listening to me, mysterious one.

But I can’t guess what thoughts hide behind your cloak.”

From that night on, the astrologer found a friend.

They walked under the forest boughs until darkness fell.

“I feel so at ease by your side,” the child laughed.
“You are like… a wind unseen, not the glaring sun.”

Lulali—lulalu…

Their songs wove through reeds and blades of grass.

They picked flowers, chased butterflies, danced, and sang—

silent joys shared beneath nature’s watchful gaze.

“I fear these simple joys will not last forever…” said the child under a full moon, voice tinged with sorrow.
“We have lost each other once. I will not lose you again.”

The astrologer’s vow under the silver moon stirred the grass, and rippled across the placid water.

Perhaps the painter’s paintings were shaped by the lives of these two children,

rays of color emerging from the canvas and blending with reality.

One bright day, clouds drifted overhead like baby unicorns.

Hand in hand, the children—its boy now with dreams—walked westward into the wind on a grassy hill.

“I will not be lonely anymore,
for there is Lia, and there is you.”

As the night fell, they found themselves in a meadow blooming with flowers.

Time passed.

They grew up together—

but then one day the astrologer looked in horror at the boy, now a young man in his twenties, lying dead—felled by a hunter’s arrow.

“I am an astrologer, yet I could not foresee this.”

Tears slid down her cheeks as she held his blood-soaked body.

The hunter fled, dropping his bow in panic.

Rumors spread far and wide.

Some claimed the astrologer had murdered the Lia-player.

Amid the crowd’s ridicule, they imprisoned her.

Though bars confined her body, the blood-stained Lia freed her spirit.

When the lyre’s plaintive melody rang out, tears threatened to overflow “like a pure mountain stream.”

The bloodied Lia was no longer a pristine white swan—but a bleeding heart of a twenty-year-old girl.

On the eve of her execution, the astrologer played a mournful dirge,

a plea imbued with sorrow and injustice cast upon the earth:

“When you departed—like the shattered cup—
I will burn until I turn to wax.”

Bound upon the pyre, her tender, sapling-like hands still strummed the closing chords of her fate.

“You will no longer be alone,

for I—with this Lia—
will cross into the other realm.”

She set aside the identity of nameless astrologer,

raising her gaze to the flames flickering beneath her.

Her eyes glimmered—as bright as the first gaze the boy gave her.

The crowd’s scornful words no longer reached her ears.

Like a faint echo, they dissolved—and disappeared.

The flames rose and consumed her and the Lia.

Yet to the very end, she wore an expression of calm acceptance.